Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per LlorencP el dl., 17/10/2022 - 10:30

Sir 35,12-14.16-18
2Tm 4,6-8.16-18
Lc 18,9-14

L'evangeli d'avui fa com un díptic amb la primera lectura que hem proclamat també avui. En efecte, la primera lectura ens recorda l'atenció tan especial del Déu de la vida pels petits, per les persones desemparades com eren els orfes (infants o joves sense pare i mare que els cuidin i protegeixin), i les vídues (que en aquella època sovint quedaven soles especialment si no tenien fills o més família, i per tant quedaven desemparades).

Per això és ben significatiu sentir aquestes paraules: "el Senyor no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes".

Sembla gairebé com si el Senyor es presentés com especialment atent als desatesos i vulnerables.

De la mateixa manera que entenem que un pare o una mare tinguin especial cura d'aquell fill que té especials dificultats i, sense oblidar els altres, té una cura atenta i delicada amb aquell que és més vulnerable o fràgil… podem entendre així l'atenció preferent i especialment curosa del Senyor amb els petits, indefensos, oblidats i exclosos per la societat.

Per això Jesús avui ens parla a les clares sobre la nostra actitud a la vida. La nostra tendència sovint és la de 'fer-nos valer', 'guanyar-nos les coses' i finalment enorgullir-nos. Són els tres esglaons que Sant Ignasi proposa als Exercicis: les riqueses, els honors mundans, i finalment supèrbia que ens porta a oblidar els més petits i fràgils, com si tinguessin menys valor, menys rellevància.

En canvi Jesús ens recorda que l'actitud que ens fa propers als darrers, als oblidats i vulnerables, és la d'aquell que se sap també fràgil, petit, necessitat. Per això es parla avui de la importància de l'humilitat, tot recordant que humilitat ve d'"humus", de la terra, del més senzill i bàsic, del qui està més avall, però ho sustenta tot sense figurar i sense protagonismes.

Ens podem preguntar avui com estem d' humilitat, d'aquella senzillesa que ens porti a aquest fer-nos semblants a Jesús i al Déu vivent, sempre atent al clam dels petits i ignorats, defensor dels vulnerats i fràgils…

Així doncs, ¿em comparo amb els altres amb certa supèrbia, com el fariseu, o em sé proper als darrers perquè em sé també necessitat, petit i humil davant els altres i Déu?

D'aquesta manera, hem vist la importància de la humilitat i senzillesa per ser més propers als criteris i afectes del Senyor. Però aquesta humilitat no vol dir que un es faci apocat i sense esma. Humilitat no vol dir deixadesa o apocament.

En efecte, la segona lectura ens mostra un sant Pau coratjós i confiat en la força del Senyor. Ha arribat fins el final en la donació de sí per la causa de l'Evangeli, generosament, amb la fermesa de qui se sap sostingut per la força del Senyor: "el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli"

Ens podem preguntar, doncs, avui, com estem de confiança veritable en el Senyor, que ens convida a ser agosarats i confiats en el servei del Regne, de la Bona Notícia de l'Evangeli, malgrat les dificultats que pugui comportar? Com puc confiar més en el Senyor? Com puc posar-me senzillament al servei tot confiant que la seva força completarà l'obra de les nostres mans?

ETIQUETES
HUMILITAT POBRE CONFIANÇA